

CESTA

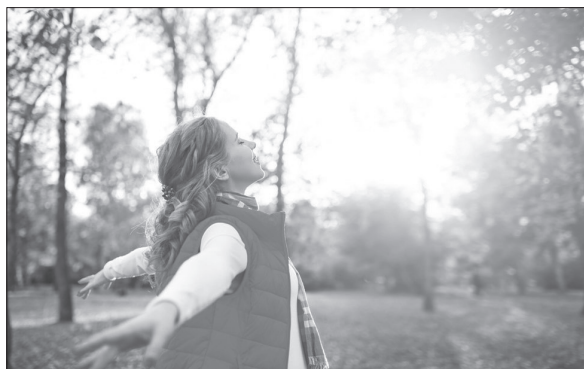
Zpravodaj farnosti při konkatedrále Nanebevzetí Panny Marie
v Opavě
březen 2019

Slovo na cestu

Ve středu nám začne postní doba, příprava na Velikonoce, kolikátá již. Možná si řekneme, jestli má vůbec cenu se o něco snažit. Řekl bych, že ano, otázkou však je, o co a jak.

Žijeme své životy, doma, v práci, ve společnosti, ve farním či jiném společenství druhých lidí a obklopeni různými věcmi. Žijeme a měníme se, proměňujeme se a ovlivňujeme se navzájem, druhými lidmi a věcmi kolem nás.

Žijeme a stárneme, hubneme, tloustneme (nebo v opačném pořadí), nějakým způsobem sebe sama formujeme. A nejen sami sebe, ale i to, co je kolem nás, co prožíváme, kde jsme, s jakými lidmi se setkáváme, čemu či komu se vystavujeme. Komu, či čemu dáváme svůj čas.

Za chvíli snad bude více jarního sluníčka a my se třeba rádi na chvíli posadíme a nastavíme tvář slunci. Podobně si myslím, že můžeme prožít postní dobu, dobu přípravy na Velikonoce. Vystavovat svou tvář, své srdce Bohu. Nastavovat a nechat se ozářit, proměnit.

To jsou ty chvíle modlitby, chvíle, kdy jdeme na společnou křížovou cestu nebo se ji sami modlíme, ať už v kostele, či někde v přírodě. To jsou ty chvíle nad stránkami Písma, které možná jen tak čteme, a i když bychom to pak nedokázali slovo od slova zopakovat, tak přesto nás to nějak vnitřně proměňuje.

Postní doba je příležitost. V jedné rodině mi kdysi říkali, že na postní dobu prohazují nástěnné hodiny s křížem a že vždy, když se chtějí podívat, kolik je hodin, uvidí kříž. Byl to jejich zvyk dívat se na nástěnné hodiny, kolik je hodin, a místo toho spatřili Krista.

Možná i my si můžeme nějakým způsobem pomoci, najít něco, co nám pomůže věnovat čas druhým lidem, Bohu. Hledejme takovéto příležitosti, možnosti k setkání,

vystavme své srdce, svou tvář Kristu. Nejde o to, měnit se podle svých představ, zhubnout či být „zbožnější“. Spíše jde možná o to být s druhými, s Kristem a nechat se proměňovat skrze jejich přítomnost.

Kristus byl vyveden Duchem na poušť, čtyřicet dní a nocí, byl s Otcem, aby pak mohl být s druhými. Nechal se vést Duchem, vystavil se Otcově lásce. Přeji nám všem, aby v čase, který je před námi, jsme se nechali skrze to, co nám Otec nabízí v Církvi, ve světě, proměnit k obrazu Kristovu. Buďme s Ním a on si nás promění.

Připravujeme se na Velikonoce, možná máme nějakou představu, jak bychom chtěli těch čtyřicet dní zvládnout. Zkusme je prožít v blízkosti Kristově a nechat se Jím proměnit, aby pak on sám mohl zazářit v našem srdci.

o. Kamil Vícha, kaplan pro práci v AČR

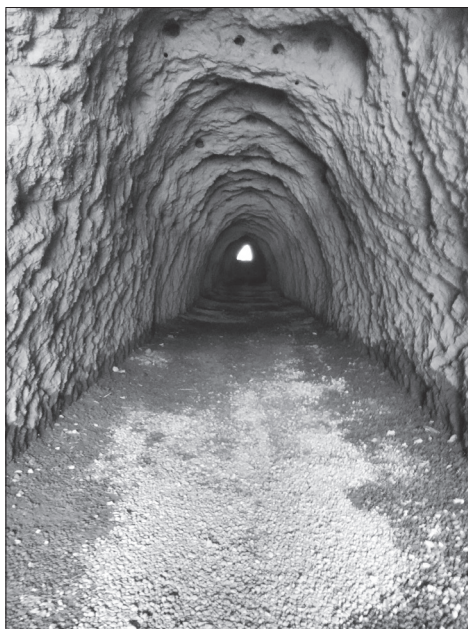
Čtrnácté zastavení

*Pomalu den co den
do skály života všedního
hloubíme tunel k věčnosti
Výbuchy utrpení i radosti
nenápadné odklizení prachu
neustálé zaměřování k cíli*

*A zatím z druhé strany
s příkladným úsilím
dobrého Pastýře
Ty sám se k nám dobýváš
křížem své milosti
přes kalvářskou horu*

*Určitě se jednou setkáme
po dlouhé námaze
jako dva tuneláři
V sázce však zůstává
ten upřímný stisk ruky
a srdečné objetí
plné blaženosti*

Mons. Josef Veselý

Zajímá nás...

Co z toho má Pán Bůh, když se postím?

Otázka položena ve správný čas (začátek postní doby) a také provokativně zformulovaná. A co kdybych ji otočil: Co z toho mám já, když se postím? Anebo: Co z toho mají druzí?

Většinou chápeme půst jako jenom zřeknutí se něčeho, co mám rád, tedy někdo mi něco bere, cítím se ublížený a to proč (?) pak zůstává v mlze. V klasických základech duchovního života čteme, k čemu půst slouží, jaké má mít cíle a čím se řídit při rozhodování. Pomocné otázky ke správnému výběru způsobu postu:

1. Co schází mojí lidské stránce?

Jsem nepořádný – mým postem bude větší uspořádanost,
nedochvilný – větší přesnost,
odkládám věci – budu důslednější,
jsem výbušný – větší trpělivost...

2. Co schází mému osobnímu duchovnímu životu?

Nedostatek osobního vztahu ke Kristu – mým postem bude vyčleněný čas na prohlubování vztahu k němu,
chybějící základy víry, kterou neumím obhájit před sebou ani druhými – vzdělávání ve víře se spoustou příležitostí,
nepravidelnost v modlitbě – postem bude dodržení jejího času.

3. Co schází mému životu v křesťanském povolání?

Co ze mne udělá lepšího manžela/manželku, kněze, řeholníka/řeholnici?
Modlím se o vytrvalost v manželství a prohloubení lásky, úcty a věrnosti? – toto bude mým postem;
dělám vše pro to, aby můj zasvěcený život, kněžství bylo co nejplodnější? – další příležitost k postu.

Souhrnně tedy půst není odtržený od praktického života, ale směřuje k němu a je jeho prohloubením. A to ve všech směrech – Bůh, Já, Bližní. Z postu tedy mají užitek všichni. A nejvíc my sami.

o. Jan Czudek

Himalájské dobrodružství

V lednu jsme v pastoračním středisku minoritského kláštera s Klubem sv. Anežky putovali s Mgr. Petrem Lázníčkou z nepálského města Luky do základního tábora Everestu. Leží v nadmořské výšce 5 365 m pod Everestem (8 850 m n. m.).

Jak již má nám dobře známý cestovatel ve zvyku, tak i tentokrát se svými kolegy Milanem Šmidem a Pepou Chalupou putovali částečně na vlastní pěst. Bez cestovky. V Nepálu využili služby trekařské agentury bookmundi v hlavním městě Káthmándu. Ta jim do skupiny přidala ještě Kanaďana, Itala a dva Indonésany. K tomu dva šerpy.

Překvapilo nás tvrzení, že turistika v Himálaji není fyzicky extrémně náročná, ale skoro každý trekař řeší především problémy, které souvisí s nadmořskou výškou (např. bolení hlavy, břicha, závratě a vnitřně pokles hladiny kyslíku v krvi). Jedinou rychlou léčbou proti těmto potížím je sestup do nižší nadmořské výšky. Aklimatizace se nesmí podceňovat.

Vyčerpaní a šťastní dorazili po sedmidenním putování do cíle cesty, do základního tábora. Přesto pan Lázníčka brzy ráno se šerpou šplhal ještě na vyhlídkový vrchol Kalapathar s nadmořskou výškou 5 545 m. S úžasem hleděli, jak slunce nejprve ozářilo vrcholky štítů a poté celé údolí okolo ledovce Khumbu. Prožitek to byl nezapomenutelný.

Východ Slunce v údolí Khumbu z hory Kalapathar

Expedice našich cestovatelů proběhla v měsíci březnu roku 2018. Během náročného treku (putování s batohem na zádech) poznali nejen mnohá zajímavá místa, ale i kuchyni. Chudí místní obyvatelé je překvapovali svou vstřícností, vždy dobrou náladou a úsměvem. Převažujícím náboženstvím je hinduismus a buddhismus (v Nepálu se asi 500 let př. n. l. narodil Buddha). Úředním jazykem je nepálština. V současné době se Nepál potýká s následky ničivého zemětřesení v roce 2015, kdy si otřesy vyžádaly

*Vyhlídkový bod nad vesničkou Dingboche
(poslední trvale obydlená vesnice
v údolí pod Everestem)*

osm tisíc mrtvých, mnoho zraněných. Obrovské materiální škody jsou patrné dodnes. Nicméně našim cestovatelům počasí přálo, přivezli si spoustu obrazové dokumentace a zážitků.

Děkujeme Mgr. Petru Láznickovi, že se s námi o své prožitky z Nepálu, země o rozloze asi 150 tisíc km² a s 30 miliony obyvatel, podělil.

Jarmila Málková

U ledovce Khumbu

Návrat k vánočnímu času

Už třetí rok se spolu s o. Marcinem Kierasem a mnoha dalšími účastníky vydalo několik členů Klubu sv. Anežky na pouť za betlémy po polských městech v okolí Krakova.

Každý z betlémů spolu s výzdobou chrámu byl jiný, a přitom z nich ze všech na nás vyzařovalo to nejdůležitější – přišla na svět mezi lidi láska v podobě Dítěte.

Cesta poutě vede vždy do jiných míst. Letos to byly Jankowice, Swierklany, Siemianowice Sl. Popisovat jednotlivé betlémy i výzdoby chrámů by bylo dlouhé a stejně by to v mnohém nevystihlo jejich podobu. Zajímavé ale pro nás bylo, že betlém byl většinou postaven před nebo za oltářem nebo oltář byl součástí betléma. Poutí byla zakončena mší svatou celebrou o. Marcinem se zpěvy českých koled za doprovodu varhan a trubky.

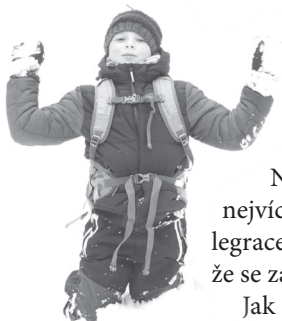

V závěru cesty nás čekal ještě pokrm pro tělo – bohatý sváteční oběd. Celý den nám přálo i počasí. Budeme se těšit na pouť k dalším betlémům příští rok, bude-li zájem.

Za krásný den upřímně Pán Bůh zaplat' otci Marcinovi a také všem poutníkům.

*Za milé spolčenství děkují
účastníci poutě z Klubu sv. Anežky*

Ministrantský výlet na Lysou horu

V pátek 1. února (pololetní prázdniny) jsme se vydali na Lysou horu s otcem Jiřím. Sešli jsme se na nádraží Opava Východ v 7 hodin. Když jsme nastoupili do vlaku, otec Jiří nám vysvětlil hru se zápalkami. Spočívala v tom, že každý dostal šest zápalek a nesměla se říkat tato slova: JO, NE, ANO. Nakonec vyhrál Dominik Rychta, který nasbíral nejvíc zápalek. U této hry jsme se hodně pobavili a užili spoustu legrace. Někteří přišli o zápalky hned, protože si včas neuvědomili, že se zakázaná slova nesmějí říkat.

Jak jsme šli na horu, dívali jsme se na zasněžené hory, stromy a potkali jsme otužilce, který šel jen v kraťasech a byl bez trička.

Když jsme přišli k vrcholu hory, šli jsme se ohřát do jedné z chat. Každý si dal něco na zub a za půl hodiny jsme se vydali na cestu zpět.

Když jsme vyšli z chaty, dal nám otec pokyny, jak správně sjíždět kopec na bobech a na lopatě. Otec nám vysvětlil, že všichni musíme jet za ním. Sjíždění mě bavilo nejvíc, protože člověk si nenamáhal nohy, navzájem jsme do sebe vráželi a zažili jsme spoustu legrace. Spousta lidí se na nás dívala, uhýbala z cesty a usmívala se na nás. Otec jel vždycky první a my v řadě za sebou. Někteří jeli rychle, jiným to zase moc nejelo, ale

to se nedá nic dělat, protože se to nedá ovlivnit. Jak jsme přijeli dolů, tak od parkoviště jsme šlapali pěšky, protože tam už byla silnice posypaná solí. Od parkoviště jsme museli rychle běžet, aby nám neujel vlak. Myslím, že když jsme přišli domů, spousta kluků byla utahaná.

Velké poděkování patří zejména otci Jiřímu, že vymyslel tento výlet a že s námi jel. Samozřejmě patří poděkování všem zúčastněným ministrantům. Osobně si myslím, že jsme si všichni výlet užili, a doufám, že něco takového podnikneme i příští rok.

Sebastián Karli

Vzpomínka

P. Jiljí Alois Cidlík, minorita v Opavě

Je moudré čas od času vzpomenout s vděčností na kněze, kteří působili v našem rodišti nebo místě, kam jsme chodili do školy nebo prožili část svého života. Jedním z těch mnoha, které jsme v životě poznali nebo se kterými jsme se setkali, byl P. Jiljí Alois Cidlík.

25. března 2019 uplyne 100 let od jeho narození, kdy se v Tvořihrazi u Znojma narodil jako poslední z jedenácti dětí. Čtyři sourozenci v dětství zemřeli. V šesti letech začal chodit do obecné školy, na kterou vzpomínal: „Dostali jsme první úkol. Měli jsme břídlícovou tabulku. Psalo se na ni kamínkem. Naším úkolem bylo popsat celou tabulku písmenem I. Zdálo se mi, že to vypadá jako řeznická lžíce, bylo to napsané všelijak, ale úkol jsem splnil. Nějaké řádky mi pomohla napsat sousedka.“

A jaká byla jeho cesta ke kněžství? „Došlo k tomu tak, že tehdy vycházel časopis *Hlas malého Petříka*. V něm probíhala akce, tzv. *Práníčka*. Každý měl na kousek papíru napsat, co by si přál. Napsal jsem tam: *Ježíšku, dej, abych se stal knězem*.“ Tato prosba došla časem naplnění.

Po maturitě v r. 1936 na gymnáziu v Praze nastoupil do noviciátu k minoritům do Spišského Štvrtku, dnes okres Levoča, Slovensko. Většinou se tam studovalo řeholní právo a také řehole. Vše v latině. Na závěr zkouška. Následovalo studium krátce v Praze, brzy však byl poslán do Brna, kde byl 21. března 1942 vysvěcen na kněze. Po svěcení řekl mamince: „Mami, pořád jste chtěli, aby tu někdo nosil sukně, tak ty sukně přece jenom nosím.“

Po tři roky zůstal kaplanem v Brně. Po válce odešel do Českého Krumlova, ale už v roce 1946 se stal farářem v Opavě v kostele Sv. Ducha. Rok 1950 – likvidace klášterů, internace v Bohosudově, nástup vojenské služby. *„Komárno, Pobořany, Polná na Šumavě, Chvalčice, Brezno nad Hronom, Sučan u Martina, Zvolen aj. Nebyla to ani tak vojenská služba jako tábor nucených prací. Vojenskou službu jsme ukončili 31. prosince 1953.“*

Otec provinciál pro něho zařídil s krajským církevním tajemníkem nástup do duchovní správy v Jevíčku. Setrval zde sedm let. Vzpomínal: *„Ono se říká z Jevíčka do nebička. Bylo tam plicní sanatorium pro léčbu tuberkulózy. Já ale šel do vězení! V roce 1961, když probíhala celostátní akce proti kněžím, řeholníkům, mě odsoudili za podvracení republiky. Dostal jsem dva a půl roku. Deset měsíců jsem si odseděl a potom jsem byl na amnestii propuštěn.“*

Vrátil se do civilu, zbaven státního souhlasu. Musel nastoupit do civilního zaměstnání. Přihlásil se do ČSAD jako pomocný skladový dělník. Nebyl přijat, nebyl vyučený zámečník. Pracoval jako závozník u nákladního auta. V roce 1962 po přímluvě provinciála P. Norberta Františka Škrdlíka přešel na práci topiče u řeholních sester ve Znojmě. Teprve v roce 1968 mohl pokračovat v kněžské službě a opět se vrátit do Opavy. V kostele Sv. Ducha dlouhodobě působil až do roku 1993, kdy odešel do penze.

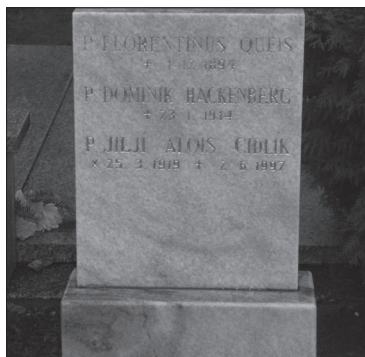
**Kostel sv. Vojtěcha v Opavě,
svěcení nového oltáře a obětního stolu r. 1982,
zleva P. Josef Veselý, biskup Josef Vrana,
P. Max Elbl, P. Jiljí Alois Cidlík**

Při vzpomínce na něho se mi vybaví jeho mírně načervenalá, vlídná, vždy usměvavá tvář zářící klidem, humorem a vtipem nebo také jeho široký rozhled a přehled v oblasti malířského umění, obrazů ap. Nutno také připomenout, že za jeho působení byla každoročně „půlnoční“ ve 24 hodin se zpěvem chrámového sboru a orchestru, i když pod kůrem v zadní části kostela musela být zajištěna dozorující služba, která dohlížela na neukázněné, mnohdy zpité mladé návštěvníky půlnoční bohoslužby. Jeho cesta ke kněžství byla naplněním dětského přání.

P. Cidlík a Kylesovice. Události roku 1948 s nástupem komunistů zabránily připravené realizaci novostavby kostela. K bohoslužebným účelům sloužila provizorně Orlovna. Tlak komunistického režimu proti katolické církvi ve druhé polovině 50. let 20. stol. narůstal. Zdejší farář byl zatčen. Kylesovice zůstaly bez faráře, bez kostela, bez pravidelných bohoslužeb. Teprve P. Cidlíkovi se v roce 1969 podařilo obnovit zde pravidelné bohoslužby v upravené místnosti na zdejší – v té době ještě zatím stojící – faře. Někdy v osmdesátých letech 20. stol. byla fara zbourána. Musela ustoupit výstavbě panelového

sídlíště. Bohoslužebným účelům pak sloužila tzv. „kaplička“, což byl dům na Bílovecké ul. č. 135, který s pomocí otce farnost pro tyto účely zakoupila. Pravidelné bohoslužby se tu konaly až do postavení a vysvěcení nového kostela sv. Jana Nepomuckého v r. 1995.

Na závěr vzpomínání jedna příhoda R. Hoffmannové: *„Byla jsem požádána, abych pro otce Jiljího zajela autem do kostela sv. Jana Křtitele, kde sloužil jednou za měsíc německou mši svatou. Přijela jsem se svou kamarádkou ve smluvenou dobu. Otec nastoupil do auta. Chtěla jsem otočit klíčkem. Nejde to. Nějak se to zaseklo. Zkusím to znovu. Ale opět nic. Ani podruhé. Ani potřetí. Když se to nepodařilo snad ani podesáté, otec Jiljí pochopil, že se něco děje. Otočil se s neuvěřitelně klidnou tváří k volantů a řekl: ‚Svatý Antoníne, pomoz.‘ Načež se klíček umoudřil a já jsem mohla bez problému vyjet. Když jsme se na něj společně s kamarádkou podívaly s vykulenými očima, se stejně klidným výrazem řekl: ‚No, a tak můžeš poprosit ještě třeba sv. Kryštofa, ten ti taky pomůže.‘ V ten moment jsem nebyla schopna ani slova. Když jsem se konečně vzpamatovala a chtěla říci alespoň děkuji, byla jsem už zaplavena další sérií vtipů.“*

Otec Jiljí Alois Cidlík zesnul v Pánu 2. června 1997 v Opavě a zde odpočívá na městském hřbitově v levém traktu ve třetí skupině.

Requiescat in pace.

(BK)

Chrámové poklady

Konkatedrála: kaple sv. Anny

Po několika „hudebních zastaveních“ v konkatedrále v minulých číslech Cesty budeme pokračovat v prohlídce kaple sv. Anny situované z jižní strany kostela. Vstoupíme do ní bočním vchodem přes malou předsíň, kde upoutá naši pozornost velký kříž s Ukřižovaným se stopami času. Kaple je průchozí do hlavní lodi konkatedrály. Samostatným vchodem je napojena sakristie.

Na jižní stěně kaple jsou mezi okny rozmístěny zpovědnice, kterými prošly tisíce kajících. Hlavní pozornost však upoutá oltář se svatými Jáchymem a Annou s Pannou Marií a Ježíškem od nám již známého malíře F. I. Leichera. Po stranách oltáře jsou sochy sv. Leopolda vlevo a sv. Hedviky vpravo.

Sv. Leopold se narodil kolem r. 1075 v rakouském Garsu jako syn markraběte Leopolda II. Byl vychován v klášteře v Melku biskupem Altmannem z Pasova. Jako markrabě Leopold III. v roce 1095 převzal otcovu vládu v Rakousku. Z manželství s Anežkou, dcerou císaře Jindřicha V., které uzavřeli v r. 1106, se narodilo 18 dětí. Biskup Ota z Freisingu je jedním z jejich synů. Leopold III. vynikal zbožností, láskou k církvi a laskavostí k poddaným. Zakládal chrámy a kláštery. V r. 1114 postavil větší chrám s klášteřem pro řád sv. Augustýna v Klosterneuburgu u Vídně,

v roce 1134 v úvalu u Vídeňského lesa postavil další klášter Sv. Kříže pro cisterciáky. Přispěl i k založení kláštera v Mariazell. Byl moudrým a zodpovědným panovníkem, vzorným manželem i otcem. Po smrti Jindřicha V. se mohl stát císařem, ale odmítl to. Vykonal také mnoho dalších dobrodiní pro církev. V konfliktech mezi mocí světskou a duchovní stál na straně papeže. Již za jeho života mu bylo přidáváno jméno Pius, které znamená zbožný, proto také se můžeme setkat se jménem sv. Leopold Pius. Zemřel 15. listopadu 1136. Jeho ostatky jsou uloženy v kryptě kláštera v Klosterneuburgu. Kanonizován byl 6. 1. 1485 papežem Inocencem VIII. V roce 1663 byl prohlášen za patrona celého Rakouska a početných rodin. Vyzván bývá ve spojení s umíráním dětí.

Sv. Hedvika přišla na svět r. 1174 na zámku Andechs na Ammerském jezeře – Bavorsko. Byla vychována v klášteře v Kitzingenu benediktinkami. Dvanáctiletá byla provdána za vévodu Jindřicha I., měli spolu sedm dětí. Společně s manželem založili r. 1202 cisterciácký klášter v Třebnici. Po celý život se Hedvika obětovala pro blaho svého lidu. Vedla ho ke zbožnosti a ctnostnému životu. Ovlivňovala ho příkladem pokory, kajícínosti a pozornosti k potřebám druhých. Stále více se snažila o asketický život. Kde to nebylo proti mravům, chodila bosa, a to i v zimě. Hedvika prožila mnoho útrap. Její rodný zámek Andechs byl úplně zničen, její sestra Gertruda padla za obětí vražednému úderu, r. 1238 zemřel její manžel, r. 1241 v boji proti Turkům padl její nejstarší syn Jindřich II. Poté se uchýlila do třebnického kláštera, kde 15. října 1234 přesně ve svých 70 letech zemřela. Pohřbena je v třebnickém chrámu. Svatořečená byla 26. 3. 1267 papežem Klementem IV.

U zdi proti vchodu do kaple je umístěna dřevěná skříň, nad kterou jsou zavěšeny vyřezávané skříňky určené k uložení kalichů a bohoslužebného náčiní jednotlivých zde sloužících kněží. Ve spodních skříňkách byly uloženy ornáty aj. Vpravo od ní je do zdi zapuštěna v dřevěném žlutém rámování větší nádoba se svícenou vodou.

Nelze opomenout nalevo oltářík s obrazem Černé Madony a vedle skryté točité schodiště vedoucí na velkou kazatelnu v hlavní lodi a vstupem do sklepení pod presbytářem. Při průchodu ke vstupu do presbytáře chrámu nás pohledem pozoruje z výklenku dřevěná gotická socha sv. Pavla, pocházející z druhé poloviny 15. století.

Svatí Leopolde, Hedviko Slezská a Pavle, orodujte za nás!

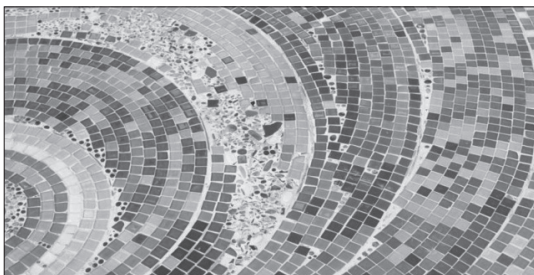
(BK)

K zamyšlení

Nenahraditelnost každého člověka, úcta k druhému člověku, svoboda, odpovědnost, svědomí. To jsou silná slova a vznešené pojmy, kterých si ale v běžném životě kolikrát ani nevšimneme. Pojdme si alespoň na chvíli uvědomit, co znamenají.

Nejsem idealista, vím, že nebeský ráj je na zemi nedosažitelný. Ale za ten pozemský či zemský, o němž se zpívá v naší hymně, jsme odpovědní všichni dohromady a každý zvlášť. Nedělám si iluze, že to za nás vyřeší politici. Nevyřeší.

Pozemský ráj si představuju obrazně jako krásnou mozaiku, v níž je každý z nás jedním kamínkem. Sice pouze jedním z mnoha, ale zato jedinečným, nenahraditelným. Kdyby můj kamínek v mozaice chyběl, už by nebyla dokonalá. Žádný jiný do toho místa nepasuje – tvarem, barvou – prostě každý z nás je svým způsobem nenahraditelný. Každý jsme originál. To je úžasná věc a stojí za to ji domyslet, protože teprve pak si budeme jeden druhého patřičně vážit. Úcta k druhému člověku a jeho jedinečnosti je základ. Proč? Protože se jeden bez druhého neobejdeme. Navzájem se potřebujeme, navzájem se doplňujeme. Není to náhoda, ale geniální Boží záměr.

Jeden za druhého máme ovšem taky odpovědnost. Svoboda a odpovědnost jsou dvě strany téže mince. Jestliže tohle nechápeme a nerespektujeme, sami sebe odsuzujeme k životu v džungli. V ní platí zákony jiné. Zákony džungle. Zákony zvířecí. Lidský druh

však, na rozdíl od všeho ostatního stvoření, dostal do výbavy *svědomí*. O to je třeba pečovat, aby bylo funkční. I zde totiž platí – co se nepoužívá, zakrní. Tady někde vidím příčinu toho společného nezdaru. Mnoho kamínků v naší mozaice chybí, protože neděláme, co bychom dělat měli, a naopak, děláme to, co bychom dělat neměli. Často myslíme jenom na sebe, maximálně na svou nejbližší rodinu. Silní požírají slabší, stejně jako v té džungli.

Kéž by se nám tato moudrá slova zapsala do paměti a ve vhodných chvílích se připomínala. To Vám i nám přeji

senioři z Klubu sv. Anežky

Zdroj: Marie Svatošová v rozhovoru s Alešem Palánem: *Neboj se vrátit domů*. Vydal KALICH, nakladatelství a knihkupectví, Praha, 2018; str. 256–257.

Klub sv. Anežky, dobrovolné sdružení Charity Opava

Program na březen: všechna setkání (kromě výletů) začínají v 16 hodin v Denním stacionáři pro seniory na Kylešovské ulici číslo 4, v domě U svatě Anežky, pokud není uvedeno jiné místo.

- 5. 3. informativní schůzka
- 12. 3. beseda s restaurátorem Tomášem Skalíkem na téma „*Restaurování kamenných soch*“
- 19. 3. přednáška otce ThLic. Mgr. Norberta Jana Maria Hnátka, OT na téma „*Sestry německého řádu*“ bude v **pastoračním středisku** minoritského kláštera

V **sobotu 2. března** budeme pořádat v Církevní konzervatoři v Opavě pravidelnou celodenní postní duchovní obnovu, kterou povede otec Jiří Ramík, na téma: „*Jak růst skrze těžkosti a obtíže života*“.

Marie Smolková

Knižní tipy

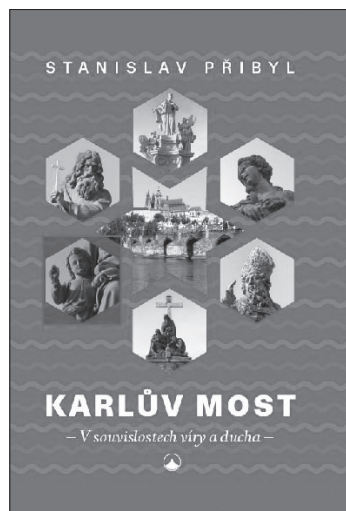
Otče, odpusť jim
Sedm Ježíšových slov na kříži
Anselm Grün

Tato kniha je ideální do postní doby. Člověk v posledních okamžicích života většinou neříká banality, natož Boží Syn! Právem křesťané po staletí rozjímají o posledních Ježíšových slovech na kříži, vždyť se nás hluboce dotýkají. Vlévají nám naději, že díky Ježíšovu sebedarování

je možné dojít odpuštění a spásy, že se nám otevřela cesta do Boží blízkosti, a to i tváří v tvář rozkladné síle hříchu a smrti.

Anselm Grün nám zde nabízí vynikající pomůcku k postní duchovní obnově. Můžeme z ní čerpat po celý půst, je však vhodná i jen pro víkendovou rekolekci, lze ji použít soukromě i ve společenství.

Karlův most

V souvislostech víry a ducha

Stanislav Přibyl

Duchovní průvodce po jednom z nejkrásnějších mostů na světě odkrývá jak jeho krásu, tak souvislosti víry, historických událostí a osob, díky nimž vznikla úchvatná galerie třiceti soch a sousoší svatých na obou jeho stranách.

Autor nás nejprve seznamuje s tím, kdo, kdy a na čí zadání sochy vytvořil. Podává stručný uměleckohistorický popis toho, co na mostě vidíme, a spolehlivě interpretuje život a význam svatých, které na mostě potkáváme. Tento výklad by byl neúplný bez pojednání o bezprostředním okolí Karlova mostu. Některé málo známé skutečnosti vyzvedává z prachu zapomnění oddíl *Co jste možná nevěděli*. Pomyslnou

třešničku na dortu tvoří úryvky z románů, básní, esejů, modliteb, legend a dalších dokumentů. Text doprovázejí dva plánky místa na vnitřních stranách obálky a téměř sto padesát fotografií a historických rytin.

Kniha v dosud nevídané míře přibližuje duchovní dědictví Prahy a českých zemí v evropském i světovém kontextu.

Je to náš příběh

Teologický esej o vlastenectví a křesťanských hodnotách české kultury

Pavel Hošek

V posledních letech se ve veřejné diskuzi skloňují pojmy jako *vlast*, *křesťanské hodnoty* nebo *národní hrdost* více než kdykoliv předtím. Má být ale vůbec křesťan vlastencem? Proč by měl mít jednu zem (či skupinu lidí) raději než jinou? Na tyto ožehavé otázky se religionista a evangelický teolog Hošek pokouší ve své knize odpovědět. Dlužno podotknout, že to dělá velice poctivě, neupřednostňuje své vyznání před jinými, dokáže ocenit nejen českou reformaci, ale i baroko, o kterém se ne jeden historik tendenčně vyjádřil jako o „době temná“.

Hošek rozlišuje několik českých duchovních tradic. Sleduje jejich vývoj a dopad na naši společnost, všímá si historických období, kdy byla některá tradice zneužita (např. nacistické využívání svatováclavského odkazu jako podřízení se Němcům), i období jejich rozkvětu. Rozepisuje se tak např. o tradici cyrilometodějské, husitsko-bratrské, svatojanské či pohanské.

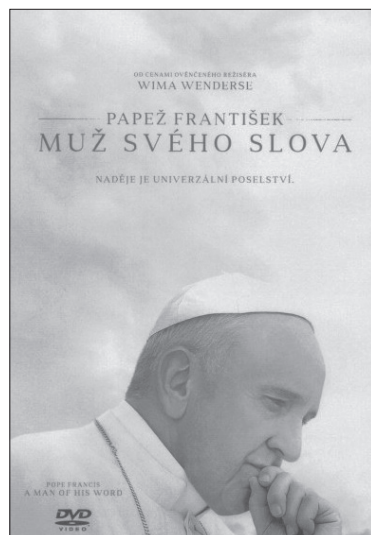
U této knihy se musí při čtení přemýšlet, nechte se sama. Nejráději bych doporučil všem politikům, kteří v honbě za politickými body vyvolávají strach zevšehocizího, ale o českých křesťanských tradicích toho ve skutečnosti moc nevědí. Užitečná a zajímavá četba to však bude pro všechny, které zaujme téma vlastenectví z křesťanského hlediska.

Pavel Hošek bude mít na toto téma v Opavě 29. března přednášku! Podrobnější informace budou k dispozici na plakátech.

Jan Pilař, Karmelitánské knihkupectví Opava

Filmové tipy

Papež František – Muž svého slova

Dokumentární

Francie / Německo / Itálie / Švýcarsko, 2018, 96 min

Režie: Wim Wenders

Je-li nějaký měsíc v roce, který je významově spjat s nynějším papežem Františkem, tak je to měsíc březen. V březnu roku 1958 nastoupil do jezuitského noviciátu, o dva roky později 12. března složil dočasné sliby a měsíc březen mu byl souzen i pro jeho zvolení papežem, konkrétně 13. března 2013. A i březnové filmové tipy nezačnou nikým jiným než Svatým otcem, který se stal „filmovou hvězdou“ dokumentárního filmu *Papež František – Muž svého slova*. Nabídku Vatikánu natočit dokument o papeži přijal světový režisér Wim Wenders německého původu, kterého dle

jeho slov ani v nejdivočejších snech nenapadlo, že bude jednou natáčet film o papeži Františkovi. „Když jsem dostal pozvánku, abych přijel do Vatikánu probrat možnost natočení filmu o papeži, tak jsem se nejdříve zhluboka nadechl a pak se šel projít. Bylo mi jasné, že takový projekt na mne bude klást obrovskou odpovědnost, přinejmenším to bude úplně něco jiného než kterýkoli můj předchozí film,“ řekl režisér pro Vatican News.

Vatikán v roli koproducenta filmu tak umožnil vůbec poprvé v dějinách nahlédnout díky filmařům do papežova soukromí. Snímek zprostředkovává jeho myšlenky a poselství, jeho reformní snahy a nabízí odpovědi na zásadní otázky současnosti, které se týkají smrti, sociální spravedlnosti, imigrace, ekologie, nerovnoměrného rozdělení bohatství, materialismu a role rodiny. Kromě pasáží, kdy papež František promlouvá přímo pro tento dokument, zachycují kamery i jeho promluvy při dalších příležitostech – na tiskových konferencích, na setkáních s věřícími nebo třeba v americkém Kongresu, kde dokázal tamní otrlé politiky dohnat k slzám.

„Natáčení snímku trvalo téměř dva roky, udělali jsme tři dlouhé rozhovory a natáčeli v Assisi, v domovském městě sv. Františka. Mnoho měsíců jsem seděl ve střížně, dokud film nezískal svůj konečný tvar. Nakonec se splnilo to, co jsem si přál: aby papež František hovořil přímo se všemi diváky, téměř tváří v tvář, o všem, co považuje za důležité. Neměl to být film o něm, ale s ním v hlavní roli,“ podotýká Wim Wenders.

DVD k zakoupení: www.ikarmel.cz/produkt/papez-frantisek-muz-sveho-slova

Nebe nad Berlínem

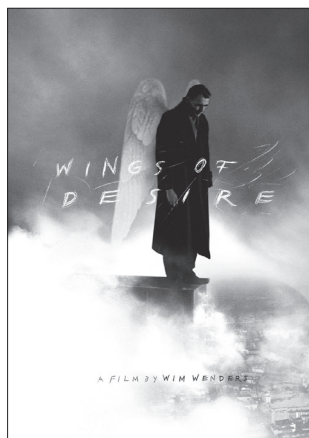
Drama / Poetický / Romantický

Západní Německo / Francie, 1987, 127 min

Režie: Wim Wenders

Wim Wenders, který měl tu možnost natáčet s papežem Františkem, je znám především pro svůj nejslavnější film *Nebe nad Berlínem* z roku 1987.

Hrdiny tohoto téměř pohádkového příběhu jsou dva andělé, Daniel a Cassiel, kteří „přistanou“ v Berlíně a bdí nad obyvateli města. Dospělým smrtelníkům se zdají jako obyčejní lidé, jen děti mohou vidět jejich křídla. Andělé krácejí Berlínem, naslouchají myšlenkám jeho lidských obyvatel a utěšují ty, kteří jsou v nesnazi. Navzdory tomu, že je město hustě zalidněno, žije spousta jeho obyvatel osamocena a v odloučení od svých nejbližších. Anděl Daniel se zamiluje do jedné takové ženy, krásné a osamělé akrobatky na hrazdě jménem Marion. Rozhodne se, že se stane člověkem, protože i on chce prožívat lidská potěšení všemi smysly – od dobrého jídla až po láskyplný dotyk milované osoby. A přeje si zažít opravdovou lásku mezi dvěma lidmi.

Použitím černobílé kamery, poetizovaného jazyka a celkového poetického stylu zpracování vytvořil Wenders tímto snímkem jakousi filmovou báseň, která sklídila obrovský úspěch, a Wenders za ni získal v Cannes cenu za nejlepší režii. Hlavní roli, anděla Damiela, ztvárnil Bruno Ganz. Švýcarský herec, který např. odmítl roli Oskara Schindlera ve snímku *Schindlerův seznam* (1993) či strhujícím způsobem ztvárnil Adolfa Hitlera v dramatu *Pád Třetí říše* (2004). Minulý měsíc se setkal s opravdovými anděly, poněvadž 16. února zemřel.

O šest let později Wenders natočil volné pokračování pod názvem *Tak daleko, tak blízko!* V USA vznikl v roce 1998 remake filmu pod názvem *Město andělů*.

Film ke zhlédnutí: www.1url.cz/@andele

Zdroj: csfd.cz, odaha.com, ceskatelevize.cz, lidovky.cz, kinobox.cz, cirkev.cz

Vojtěch Machovský

Dětem

Květiny na trnové koruně

Jindy děti vstávají těžce, ale dnes ráno v keřích pod okny se spustí vrabčí koncert, a je po spaní. „Jaro se blíží,“ zvolá děvče a zpívá o kosech, kteří se koupou v tajícím sněhu.

Děti se přes koupelnu vrhají do kuchyně a při honičce vyskávají radost. Josífek skládá báseň: „Kosí hlava – černá hlava; moje hlava – světlá hlava. Kterápak je chytřejší? – Přece méně dutější. Klepu, klepu na svou hlavu – odpovídá duněním. Honím, honím kosí hlavu – směje se mi vřeštěním.“

Maruška s Josífkem si ťukají jeden druhému na hlavu a volají: „Ty ji máš dutější!“

Když se však maminka ani teď nesměje, tak se Maruška ptá: „Mami, proč jsi smutná?“

„Nejsem smutná, ale chci být dneska vážná. Vždyť je Popeleční středa. Pan farář nám večer v kostele posype hlavu popelem a připomene nám, že všechno na světě jednou skončí, jenom láska bude trvat pořád.“

Josífek se nechce vzdát vtípkování, proto hodně nahlas pronáší: „Kos pomine, květ pomine i ryba v řece zahyne...“

Maminku tím nerozzlobí; naopak hladí chlapce po hlavě a tiše říká: „I svoje krásné tělíčko jednou nebudeš mít, ale budeš okrášlen květy, které vyrostou z tvých skutků lásky.“

„Tomu nerozumím,“ brání se Josífek.

Maminka se podívá na hodiny. „Vysvětlíme si to večer, teď už rychle snídejte!“

Více času již ráno opravdu není. Do školy to stíhají tak akorát do zvonění. Nazpět domů se naopak loudají, jako by tušili, že je čekají nějaké povinnosti.

Při obědě maminka říká: „Josífku, dneska jsi na řadě. Půjdeš přečíst paní Tomášové ze slabikáře. Uděláš radost jí i Pánu Ježíši.“

Josífek se mračí, ale Maruška slibuje: „Napíši si úkol a půjdu paní Tomášové číst.“

„Dobře,“ chválí ji maminka a směrem k Josífkovi pokývá smutně hlavou.

Večer po příchodu z kostela čeká na děti doma překvapení. Na stěně pod křížem, ve výšce jídelního stolu, visí koruna posetá trny. Děti zkoušejí, jak bolí dotyk s ostrými výrůstky. „Taková koruna na hlavě musela Pána Ježíše strašně bolet,“ povzdechne Maruška.

„Určitě to muselo bolet moc,“ potvrzuje tatínek, „proto se budeme snažit v letošním postě Ježíšovu bolest zmírnit. Za každou návštěvu nemocného, za každou pomoc někomu, kdo trpí, za každou modlitbu za nemocné získáte květinu, kterou napíchnete na trn koruny. Maruška bude mít růžové a ty, Josífku, třeba červené.“

„Já už mám dnes květinu,“ jásá Maruška, „četla jsem paní Tomášové.“

„Ano,“ souhlasí maminka a znovu se zadívá vyčítavě na Josífka, který klopí hlavu.

Nezvedá ji ani ve chvíli, kdy Maruška napíchává na trn první růžovou květinu.

Večer před spaním se děti modlí s rodiči za nemocné, a tak i Josífek se dočká první červené květinu na Ježíšově trnové koruně.

Přitom v něm klíčí plán na zítřek: za paní Tomášovou se zastavím hned cestou ze školy a získám tak další červenou květinu pro Pána Ježíše.

*jáhen Josef Janšta
ilustrace Anežka Řeháková*

Ze života skautek

Roverská pouť

Ve dnech 18.–19. ledna proběhla významná akce pro všechny skauty – rovery ze střediska Zvon (tj. pro holky a kluky z Opavy, Domoradovic a Pusté Polomi), neboť jsme se v rámci střediskové akce vydali na pouť na Svatý Kopeček.

Hlavním důvodem pořádání této události bylo utužení vztahů mezi námi a poznání se v rámci střediska. Proto jsme celou akci zahájili na skautském domě v Opavě sledováním filmu *Coco* (vřele doporučujeme). Po zhlédnutí filmu jsme šli spát, neboť brzy ráno nám jel vlak, směrem Domašov nad Bystřicí.

Během cesty jsme měli možnost se dospát, posnídat a připravit své tělo na celodenní putování. Zdárně jsme vystoupili, pomodlili se a vydali se na cestu. Celá trasa byla nádherná, všude kolem nás ticho (až na pár běžkařů, traktor a páníčky se psem), sníh, krásná příroda. Sice nás obklopoval led, takže cesta nebyla vždy úplně nejschůdnější, ale jinak bylo vše téměř dokonalé. Během putování jsme se postupně modlili desátky růžence a psali úmysly, za které bychom chtěli prosit.

Občerstvili jsme se v jedné místní restauraci teplou polévkou a kávou/čajem, což asi paní číšnici tak překvapilo, že ani jednu objednávku nedonesla v objednaném počtu. Jako správní skauti jsme to však nějak vyměnili mezi sebou ke spokojenosti všech a posílení lahodnou česnečkou jsme se vydali dále.

Na Kopečku už na nás čekal otec Bernard (měli jsme trošku zpoždění z důvodu vysoké koncentrace náledí na cestě), svižně odsloužil mši svatou, během které jsme k oltáři přinesli naše poutní úmysly, a pak se za nás jistě modlil i nadále, neboť jen tak si lze vysvětlit, že jsme všichni doslova za pět dvanáct stihli jak autobus, tak vlak, a nakonec zdárně dorazili domů.

Myslím, že se celá pouť vydařila, a přidávám i skromné přání, aby se ještě konalo mnoho podobných akcí.

*Za celé spokojené skautstvo střediska Zvon
Terezie Smolková*

Co se děje v CZŠ svaté Ludmily

Zimní radovánky

Letošní zima přinesla dětem spoustu radosti. Nejen sníh, ale také led zval k radovánkám i sportování. S žáky prvního stupně v Opavě navštěvujeme pravidelně kurz bruslení na opavském zimním stadionu. Děti z hradecké školy si užily bruslení na rybníku v Kajlovci.

Pololetní vysvědčení a oslava svátku svatého Jana Boska

Poděkováním při mši svaté jsme ukončili své snažení v 1. pololetí. Připomněli jsme si také svátek našeho milého inspirujícího kněze svatého Jana Boska.

Výuka hrou

Dopoledne opravdu plné nejrůznějších her si mohli prožít žáci prvního stupně. Ve spolupráci s hracím centrem HRADEC měli žáci příležitost vyzkoušet a zahrát si hry logické, vědomostní, abstraktní, na rozvoj paměti, motoriky i pohybu. Hravé dopoledne pro děti tak bylo nejen zábavné, ale i vzdělávací.

Karnevaly

Žáci 1. stupně si užili veselé dopoledne v maskárních kostýmech. Ve vyzdobené školní tělocvičně si děti zatančily, zasoutěžily, zahrály hry a bohatě se nasmály. Hrály opravdu s chutí a při hře „Hrncův bum“ dokonce v zápalu hry zlomily vařečku. Společně strávené chvíle byly pro všechny příjemným odreagováním.

Přehlídka dětské recitace

Ve škole žáci recitují rádi. Zvláště spontánní je recitace na prvním stupni. Vybraní recitátoři z třídních kol nám připravili pěkný zážitek z poznávání poezie i prózy. Malí recitátoři se snažili posluchačům vybrané texty předat tak, aby nás opravdu chytly za srdce. Mnohým se to podařilo bravurně. Bylo těžké vybrat jen dva zástupce z každé kategorie, kteří nás budou reprezentovat na okrskovém kole v opavském loutkovém divadle.

Zápis do první třídy

Ve škole v Hradci nad Moravicí se uskuteční v pátek 5. dubna v době od 14.30 do 18 hodin, ve škole v Opavě se uskuteční v pátek 12. dubna rovněž v době od 14.30 do 18 hodin.

Více informací a fotografií <http://czs.proit.cz>.

Marie Šoltisová

Centrum pro rodinu – středisko Opava

Kontakt: Masarykova 39, minoritský klášter, 1. patro;
e-mail: jdostalova@prorodiny.cz, mobil: 731 625 617;
internetové stránky: www.prorodiny.cz,
osobní kontakt: Po–Pá od 8 do 14 hodin.

Biblické židovské tance – jarní kurz pro pokročilé

Jarní kurz začíná **ve středu 20. března od 19 do 21 hodin** v CZŠ v Opavě-Jaktaři. Uskuteční se 9 lekcí a cena za celý kurz činí 450 Kč. Lektorkou je Gita Vyleťalová.

Přihlášky: jdostalova@prorodiny.cz, 731 625 617

Postní duchovní obnova pro manželské páry

Uskuteční se **v sobotu 23. března** v Církevní základní škole v Hradci n/Mor. Začátek je v 8.45 a ukončení cca v 18 hodin mši svatou.

Program: *Jak předávat víru v rodině* – **manželé Oujezdští z Brna**

Odpustit hřích, ale milovat hříšníka – **P. Jan Slavík ze Staré Vsi n/O**

Po přednáškách bude povídání ve skupinkách, možnost svátosti smíření, na závěr mše svatá v kapli školy. Cena: 500 Kč (oběd, občerstvení, lektorné, nájem).

Přihlášky: jdostalova@prorodiny.cz, 731 625 617

Jednodenní setkání pro ženy

Uskuteční se **30. března od 9 hodin do 17.30** v pastoračním středisku minoritského kláštera v Opavě. Setkání povede **Fany Böhmová** na téma: *Sv. Terezie z Lisieux – učitelka důvěry a lásky*.

Během dne možnost společné adorace, svátosti smíření a na závěr celého setkání mše svatá.

Cena: 200 Kč (včetně oběda).

Přihlášky: jdostalova@prorodiny.cz, 731 625 617

Jana Dostálová

Charita Opava

Kontakt: Přemyslovců 26, 747 07 Opava-Jaktař;
telefon a fax: 553 611 816, 553 612 780, 553 612 788;
e-mail: info@charitaopava.cz;
internetové stránky: www.charitaopava.cz.

V březnu se vrátí oblíbená burza dětského oblečení

Burza dětského oblečení, kterou před lety pravidelně pořádalo mateřské centrum Charity Opava NEŠKOLA, byla mezi maminkami pojem. Pravidelně se jí účastnilo tolik lidí, že v prostorách pastoračního střediska minoritského kláštera na Masarykově třídě

v Opavě skoro nebylo k hnutí. Poté, co NEŠKOLA zanikla, skončily i oblíbené burzy. V březnu se ale na chvíli vrátí.

Burzu dětského oblečení totiž bude na tradičním místě v minoritském klášteře **ve čtvrtek 21. března** pořádat Charita Opava v rámci celoročního připomínání kulatého výročí svého vzniku pod názvem „30 dobrých skutků k 30 letům Charity Opava“. „Na burze si vždy mnoho maminek mohlo pořídit za velmi nízké ceny nejen dětské oblečení, ale třeba i kočárky, nosítka či hračky,“ vzpomíná bývalá vedoucí NEŠKOLY a organizátorka březnové burzy Svatava Bláhová. Nejinak tomu bude i ve čtvrtek 21. března, kdy od 8 do 13 hodin mohou maminky prodávat a kupovat dětské zboží, přičemž vstup bude zdarma.

„Přijďte prodat, co již nepotřebujete a co může posloužit jiným, nebo si sami potřebné zboží pořídit za zlomek původní ceny,“ zve Svatava Bláhová, která další informace zodpoví na mailové adrese blahova@charitaopava.cz.

Moravskoslezský
kraj

Na vernisáži fotosoutěže MŮJ SVĚT představí Charita Opava novou knihu

O poznání slavnostnější ráz než v předchozích letech bude mít **v úterý 5. března** vernisáž výstavy vítězných snímků 11. ročníku fotografické soutěže charit MŮJ SVĚT. V Historické výstavní budově Slezského zemského muzea zde totiž pořádají Charita Opava a patron soutěže fotograf Jindřich Štreit kromě nejlepších fotografií z letošního ročníku představí také čerstvě vydanou knihu, mapující deset let této výjimečné soutěže.

Porota ve složení Jindřich Štreit, Jiří Siostrzonek a Zdeněk Kovářik z partnerské firmy ASEKOL letos vybírala ze 170 fotografií do tří soutěžních kategorií s názvy *Portrét*, *Život kolem nás* a *Jak to vidím já*. Zatímco první dvě kategorie jsou určeny pro zaměstnance a dobrovolníky Charit, kategorie *Jak to vidím já* je určena klientům. Po dvouhodinovém výběru, probíhající tak jako každý rok anonymně pod soutěžními čísly, a tedy

bez jmen autorů, ocenila komise celkem čtrnáct fotografií, protože kromě prvních tří míst udělila v každé kategorii také čestné uznání.

Také letos se mezi oceněnými, kteří své snímky poslali například z Rajhradu, Prostějova, Kaplic, Frýdku-Místku a dalších míst České republiky, výrazně prosadili

autoři fotografií z Opavy. Dvě třetí místa v kategoriích *Život kolem nás* a *Jak to vidím já* získal Martin Židek, čestným uznáním ocenila porota Marii Hanušovou, Jana Hanuše a Jana Rittera a první místo v kategorii *Portrét* obsadil Ivo Mludek.

Komise kromě oceněných fotografií vybrala dalších 28 snímků, které dohromady s těmi vítěznými vytvoří v pořadí již jedenáctou výstavu MŮJ SVĚT. Na její slavnostní vernisáž, která začne v 17 hodin, zvou pořadatelé kromě příznivců Charity Opava i dobrých fotografií také všechny oceněné autory z předchozích let, protože výpravná publikace, která zde bude mít premiéru, obsahuje právě jejich snímky. Kniha MŮJ SVĚT vznikla za finanční podpory Moravskoslezského kraje.

Tříkráloví koledníci začnou prázdniny na ledě

Bruslení zdarma pro všechny koledníky Tříkrálové sbírky připravila Charita Opava. Všichni Kašparové, Baltazarové a Melicharové mohou **v pondělí 11. března** začít jarní prázdniny od 11 hodin do 12.30 na ledě zimního stadionu v Opavě.

O to, že se letos na Opavsku během Tříkrálové sbírky vybrala rekordní částka 2 326 492 korun, se zasloužilo přes tisíc malých i větších koledníků a vedoucích kolednických skupin. Charita Opava pro ně každoročně chystá jako poděkování řadu akcí. Kromě bruslení zdarma je také v pátek 26. dubna pozve do Aquaparku Kravaře na tříkrálové koupání a v červnu pak na předprázdninové Sluníčkové odpoledne plné her a atrakcí do areálu svého ředitelství v Jaktari.

„Až do konce mezi svými“ i díky Moravskoslezskému kraji

Moderní paliativní péče již umí pomoci umírajícím ulevit od bolesti a jiných trápení, která provázejí odchod z tohoto světa. Léčebné prostředky, které to umožňují, jsou však většinou dosti drahé. Mobilnímu hospici Charity Opava Pokojný přístav a prostřednictvím něj pak občanům Opavska, kteří se rozhodli umožnit svým nejbližším prožít poslední dny života doma v rodinném kruhu, pomáhal celý uplynulý rok tyto náklady nést Moravskoslezský kraj díky dotaci na projekt „Až do konce mezi svými“.

„Během mnoha let fungování domácí hospicové péče jsme se přesvědčili o tom, že kontinuální podávání opioidů prostřednictvím takzvaného lineárního dávkovače zvyšuje komfort pacientů, kteří nemusejí být trvale upoutáni na lůžko,“ vysvětluje vedoucí Pokojného přístavu Libuše Smějová princip, na kterém funguje jeden z těchto přístrojů. *„Léčbu bolesti takovýmto způsobem preferují jak onkologové či lékaři z ambulance bolesti, tak i samotní pacienti. Tímto způsobem lze nejenom zajišťovat bolest, ale lze zvládat i jiné nepříjemné příznaky posledního stadia onkologické nemoci,“* dodává.

Pomineme-li vysokou pořizovací cenu těchto přístrojů, po kterých je stále velká poptávka, je nutno pro provoz dávkovačů používat speciální zdravotnický materiál, opět finančně velmi náročný. Dalším velkým problémem onkologických pacientů je zajištění

výživu a hydratace, pro níž se používají infúzní pumpy, dávkující příslušné množství tekutiny v naplánovaném časovém úseku.

Některé speciální léky při používání v domácím prostředí ovšem nehradí zdravotní pojišťovny, Pokojný přístav je proto musí pokrývat z vlastních omezených zdrojů. „Po většině klientů nemůžeme úhrady za léčiva vyžadovat, protože rodiny se již tak ocitají v tíživé finanční situaci,“ osvětluje Libuše Smějová. „Spousta klientů je totiž ještě v produktivním věku, takže jejich jediným příjmem bývají pouze nemocenské dávky. Na této náročné péči se musí podílet někdo z rodinných příslušníků čtyřicet až padesát hodin denně, většinou to je partner nemocného.“

Tento finanční problém pomohla v roce 2018 vyřešit dotace Moravskoslezského kraje, který Pokojnému přístavu poskytl z dotačního programu na podporu hospicové péče 300 tisíc korun v rámci „Až do konce mezi svými“. Právě tato dotace pomohla Pokojnému přístavu po celý rok aplikovat svým klientům různá léčiva, zmírňující nepříjemné vedlejší příznaky onkologických chorob v posledním stadiu, a tím i jejich utrpení.

Děkujeme!

Domov léčí rychle i díky dotaci MS kraje

Až padesát klientů v Opavě a obcích v okruhu dvaceti kilometrů obstará denně v domácím prostředí Charitní ošetrovatelská služba. Je prokázáno, že v domácím prostředí, kde se nemocný cítí bezpečně a není stresován, se nemoci zvládají lépe než v nemocnici. A nejen to – pokud to je možné a nemocný může zůstat doma, uzdravuje se rychleji. I proto dostal projekt Charitní ošetrovatelské služby, na který přispěl dotací 80 tisíc korun Moravskoslezský kraj, název „Domov léčí rychle“.

„V domácím prostředí se stále častěji objevují nemocní s rozsáhlými defekty, například bércovými vředy, dekubity či chronickými ranami, u nichž je stále problematičtější zajistit ošetření mimo domov,“ upřesňuje cíl projektu vedoucí Charitní ošetrovatelské služby Lucie Kamrádová. Není zvykem o tom veřejně hovořit, ale život s rozsáhlou bolestivou a mnohdy velice zapáchající ránou je pro většinu lidí velice nepříjemným zážitkem. „Naším cílem je zkvalitnit péči těmto nemocným a urychlit hojící proces v souladu s moderními trendy vlhkého hojení, které celý proces urychluje, prodlužuje interval mezi převazy, a dokonce snižuje bolestivost při převazu,“ dodává.

Osvědčený systém vlhkého hojení je ovšem značně finančně náročný. „Abychom ho mohli aplikovat, musíme zakoupit dostatečné množství převazového materiálu a speciálních prostředků,“ uzavírá Lucie Kamrádová. A právě s tímto nákupem loni pomohla Charitní ošetrovatelské službě a 420 jejím klientům dotace Moravskoslezského kraje ve výši 80 tisíc korun.

Děkujeme!

Charita Opava

Pozvánka na maškarní ples

Římskokatolická farnost Panny Marie zve děti s rodiči na maškarní ples, který se uskuteční v **neděli 3. března od 15 hodin** v budově Mariana.

Oznámení

Mše svatá v německém jazyce

bude v **sobotu 9. března** v 16.30 v *kapli sv. Kříže na Matiční ulici*.

Další mše svaté v kapli sv. Kříže

V *kapli sv. Kříže na Matiční ulici* je nově pravidelná mše svatá **každý čtvrtek od 18 hod.**

Adorace před začátkem postní doby

V **pondělí 4. a úterý 5. března** bude v *konkatedrále Nanebevzetí Panny Marie* celodenní adorace. Na závěr každého dne bude vždy v 15 hodin svátostné požehnání.

Popeleční středa – 6. března

Mše svaté s udílením popelce budou:

- v *konkatedrále Nanebevzetí Panny Marie* v 6 a v 7 hodin;
- v *kostele sv. Vojtěcha* v 18 hodin;
- v *kostele Sv. Ducha* v 8 a 17 hodin;
- v *kostele Nejsvětějšího Srdce Ježíšova, Marianum* v 18 hodin;
- v *kostele sv. Jana Nepomuckého v Kylešovicích* v 17 hodin. Udílení popelce bude též v **neděli** při mši svaté v 9 hodin.

Mše svaté ze slavnosti sv. Josefa

V **úterý 19. března** budou mše svaté v *kostele sv. Vojtěcha* ráno v 6 a v 7 hodin a večer v 18 hodin. Případné změny budou oznámeny v ohláškách.

Změny mší svatých po změně času,

k níž dojde v **neděli 31. března**.

- *Kostel sv. Jana Nepomuckého, Kylešovice:*
od středy 3. dubna budou večerní mše svaté v 18 hodin.

Adorace před Nejsvětější svátostí

- *Chrám Sv. Ducha* – **každou středu** od 16.30 do začátku mše svaté, která začíná v 17 hodin.
- *Kaple sv. Anny konkatedrály Nanebevzetí Panny Marie* – **každý čtvrtek** od 17.00 modlitba růžence, od 17.30 soukromá tichá adorace, od 17.50 společná adorace s knězem nebo jáhnem. **Po převedení bohoslužeb do kostela sv. Vojtěcha** z důvodu revitalizace konkatedrály budou tyto adorace v *kostele sv. Vojtěcha* v **pátek** před mší svatou. Začátek bude v 17.15. **Případné upřesnění bude oznámeno v ohláškách.**
- *Kostel sv. Vojtěcha* – **v době postní adorace v pátek nebudou**, protože před mší sv. je křížová cesta.
- *Kostel Nejsvětější Trojice* – **v neděli 3. března a 7. dubna** bude krátká adorace s litaní k Nejsvětějšímu Srdci Ježíšovu a svátostným požehnáním – po mši svaté začínající v 16.30.
- *Kostel sv. Jana Nepomuckého v Kylešovicích* – **v pátek 29. března** (poslední pátek v měsíci) s pobožností s Korunkou k Bo-

žímu milosrdenství po mši sv. začínající v 17.00 a v **pátek 5. dubna** (první pátek v měsíci) s pobožností k Nejsvětějšímu Srdci Páně po mši svaté začínající v 18 hodin.

- **Kostel Božského Srdce Páně (Marianum) – 5. dubna** (první pátek v měsíci) od 17.20 do začátku mše svaté v 18.00; **každou středu** (pokud není liturgická památka) v 18.00 mše svatá ke cti sv. Josefa, přede mší litanie ke sv. Josefu.

Pobožnosti křížové cesty

v postní době **od pátku 8. března do neděle 14. dubna** (Květná neděle):

- **konkatedrála Nanebevzetí Panny Marie** – v neděli v 15 hodin. Po převedení bohoslužeb do kostela sv. Vojtěcha bude tato křížová cesta v kostele sv. Vojtěcha před mší svatou. Začátek bude v 17.15. **Případné změny budou oznámeny v ohláškách.**
- **kostel sv. Vojtěcha** – v pátek v 17.30;
- **kostel Nejsvětější Trojice** – v neděli v 16.00
- **kostel Sv. Ducha** – v pátek v 17.40 (po mši svaté);
- **kostel sv. Jana Nepomuckého v Kylešovicích** – v pátek po mši svaté začínající v 17 .00, po změně času v 18 hodin.

Pobožnosti křížové cesty konané ve Svátém týdnu budou uvedeny ve velikonočním přehledu bohoslužeb a pobožností, který vyjde jako obvykle o Květné neděli.

Večer modliteb se zpěvy Taizé

bude v sobotu **23. března** v kostele sv. Vojtěcha. Začátek je v 19 hodin.

Intence na mše svaté

- **V konkatedrále Nanebevzetí Panny Marie** se zapisují průběžně po celý rok, vždy po každé mši svaté v sakristii, po převedení

bohoslužeb do kostela sv. Vojtěcha v sakristii kostela sv. Vojtěcha. **Případné změny budou oznámeny v ohláškách.**

- **Intence na večerní mše svaté v kostele sv. Vojtěcha** se zapisují vždy na dva měsíce dopředu tak jako dosud. **Případné změny budou oznámeny v ohláškách.**

Plánované sbírky

- **Neděle 10. března** – *sbírka na opravu konkatedrály* – v kostelech farnosti Nanebevzetí Panny Marie.

Celoroční plán sbírek ve farnosti Nanebevzetí Panny Marie byl zveřejněn v únorovém čísle Cesty na str. 30.

Informace na webových stránkách

- **Kompletní program akcí Diecézního centra mládeže a Diecézního střediska mládeže** naší diecéze najdete na webových stránkách dcm.doo.cz.
- **Akce naší farnosti** najdete na webových stránkách farnostopava.cz.

Exercicie v dubnu

- **Pátek 5. 4. až neděle 7. 4. – Velehrad**
Víkendová duchovní obnova pro všechny, kteří pečují o kostel
Mons. Vojtěch Šíma
- **Čtvrtek 11. 4. – Velehrad**
Jednodenní duchovní obnova pro zaměstnance Charity
Mons. Vojtěch Šíma
- **Úterý 30. 4. až sobota 4. 5. – Hostýn**
Ignaciánské exercicie
P. František Lízna SJ

Jakékoliv informace o jezuitských duchovních cvičeních v těchto i dalších exercičních domech získáte na webových stránkách www.exercicie.cz/nabidka.php, kde najdete kontakt na jednotlivé exerciční domy a také se můžete přihlásit.

Prosebné a významné dny

- **pátek 1. března** – první pátek v měsíci;
- **pátek 8. března** – Mezinárodní den žen;
- **středa 13. března** – výroční den zvolení papeže Františka (2013);
- **úterý 19. března** – Slavnost sv. Josefa, snoubence Panny Marie, doporučený svátek;
- **čtvrtek 21. března** – Mezinárodní den boje za odstranění rasové diskriminace;
- **pondělí 25. března** – den modliteb za úctu k počatému životu a za nenarozené děti;
- **pátek 5. dubna** – první pátek v měsíci.

Postní duchovní obnova

Chceš se letos lépe připravit
na Velikonoce a je ti více než 16 let?

Přijmi pozvání na duchovní obnovu
v Opavě ve dnech **5.–7. dubna**.

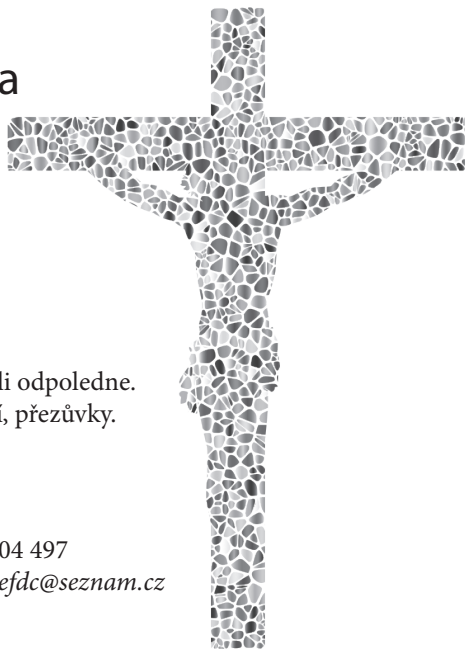
Obnovu povede otec Petr Knapěk
a sestry z Kongregace Dcer Božské Lásky.
Obnova začíná v pátek večer a končí v neděli odpoledne.
S sebou: otevřené srdce, Bibli, něco na psaní, přezůvky.
Cena je dobrovolná.

Přihlašovací adresa:

sestra Cecilie Heneberková mobil: 731 704 497
Rooseveltova 47 e-mail: ceciliefdc@seznam.cz
746 01 Opava

Přihlaste se nejpozději do **1. dubna 2019**.

Na setkání se těší Dcery Božské Lásky
(www.dcerybozskelasky.webnode.cz)

Příspěvky do **Cesty** můžete předat v sakristii konkatedrály Nanebevzetí Panny Marie a kostela sv. Vojtěcha
nebo na faru Almužnická 2, Opava, případně poslat na adresu redakce, nebo elektronickou poštou na adresu
cesta.opava@gmail.com – vždy do uzávěrky.

Telefonní číslo na redakci zpravodaje Cesta: 733 529 923.

Webové stránky farnosti Nanebevzetí Panny Marie v Opavě: www.farnostopava.cz

Kontakt na Farní úřad Nanebevzetí Panny Marie v Opavě – tel.: 733 307 117, e-mail: rkf.opavapmaria@doo.cz

Cesta – zpravodaj farnosti při konkatedrále Nanebevzetí Panny Marie v Opavě, vydavatel a adresa
redakce: ŘKF Nanebevzetí Panny Marie, Almužnická 2, 746 01 Opava. Tiskne tiskárna Schneider.
Ročník 26., číslo 3. Náklad 550 výtisků. Výrobní náklady 1 kusu 15 Kč. Číslo připravila a vydání
zajistila redakční rada zpravodaje. Registrováno pod číslem MK ČR E 12507 u MK ČR.

Příští číslo 7. 4. 2019, uzávěrka 14. 3. 2019